

33ste zondag door jaar B

Mc. 13, 24-32

Soms, broeders en zusters in Christus, soms wordt het me wel eens te veel. Oorlogen; vluchtelingencrisis; schending van de mensenrechten; de rijken worden steeds rijker en de armen steeds armer. Wáár kunnen we nog op hopen? Veel mensen hebben de hoop op betere tijden al lang laten varen en zijn zwaarmoedig geworden; andere mensen die zeggen: na mij de zondvloed en lang leve de lol. En deze laatsten worden nog in het gelijk gesteld ook door de kanonnade van reclamespots die dagelijks over ons wordt uitgestort en die de geesten van veel meer mensen vergiftigt dan men wil toegeven.

Maar ik weiger om me tot zo'n leven van hopeloosheid en zinloosheid te laten verleiden. Ik wil het verlangen naar, de hoop op werkelijk zinvol leven in mezelf levend houden. De verhalen in de bijbel helpen me daarbij. Want veel van deze verhalen gaan over hoop en verlangen. Ook de verhalen van vandaag, al klinken die op het eerste gehoor nogal duister.

Het boek Daniël (eerste lezing) is geschreven in de tweede eeuw voor Christus, in een tijd dat het joodse volk zeer zwaar op de proef werd gesteld. De joden werden met geweld gedwongen om hun geloof en traditie af te zweren en de Griekse cultuur aan te nemen. Men schrok daarbij niet terug voor de meest afschuwelijke martelingen. Veel joden zijn in die tijd afgeslacht en velen zullen zich toen, net als in onze tijd na Auschwitz, vertwijfeld hebben afgevraagd waar God eigenlijk was toen ze Hem zo nodig hadden. Waarvoor hadden al die martelaren geleefd? Hadden ze voor niets geleefd? Dat kon toch niet de bedoeling zijn?

Tegen deze pikzwarte achtergrond groeide bij de joden het geloof in wat zij noemen een Toekomende Wereld: een wereld waarin onrecht ongedaan is gemaakt; een wereld waaraan ieder die ervoor openstaat kan deel hebben; een wereld waarin de mens geborgen is in God. Om met de woorden van Daniël te spreken: “Dan zullen de wijzen stralen als de glans van het uitspansel, en zij die de mensen tot gerechtigheid hebben gebracht zullen schitteren als de sterren”.

In dit geloof groeide Jezus op en vanuit dit geloof predikte Hij zijn evangelie. Let wel: Jezus predikte in de eerste plaats met het oog op het geluk van mensen hier en nu. Het is hier en nu dat de barmhartigen barmhartigheid zullen ondervinden; het is hier en nu dat de vredebrengers kinderen van God zullen zijn; het is hier en nu dat de treurenden zullen worden getroost; en het is hier en nu dat zij die hongeren en dorsten naar gerechtigheid, zullen worden verzadigd; het is hier en nu dat we geacht worden onze naasten lief te hebben als onszelf.

Maar Jezus was ook een realist. Hij wist dat deze wereld onvolmaakt is en dat de mens onaf is. Hij zag ook in zijn tijd dat er vele onschuldige slachtoffers vielen van ziekte, terreur en oorlog. De verschrikkingen waar Marcus over spreekt. En Hij wist daarom ook dat we niet ál onze hoop op deze wereld kunnen stellen. Dat er méér is waarop we mogen hopen. Ook al weet niemand de dag en het uur waarop dat in vervulling zal gaan. Zelfs de Zoon Gods niet. Alleen de Vader weet dit.

Deze troostvolle woorden van Jezus hebben de evangelisten in hun hart bewaard en opgeschreven voor de nog jonge christelijke gemeenten die hier en daar ook zwaar werden vervolgd. Om de moed bij de mensen erin te houden. Om het besef levend te houden dat het leven van die velen die voortijdig en vaak door geweld stierven, zijn volle betekenis behoudt. Dat al deze levens voor altijd geschreven blijven staan in de palm van Gods hand.

Vanuit deze hoopvolle gedachte hoeven we ons niet totaal te laten ontmoedigen door de ellende in deze wereld. Vanuit deze hoopvolle gedachte mogen wij ons openstellen en inzetten voor een wereld hier en nu, waarin tenminste een afglans van het Koninkrijk van God zichtbaar wordt. Amen.

Jan van de Laar, pastor